

Ν. Β. ΜΑΝΤΙΚΗΣ.

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διαταγ-
ρῆσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. Ν. 8
 » ἔξαμ. » 5
 » ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ » 10
 » » ἔξαμ. » 6
 » τῶν ἐξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γουζαλῆς, (μετὰ εἰκόνας). — Περί ἰχθυοτροφίας
 (μετὰ εἰκόνας). — Ποικίλα — Θαυράσια τῆς φύσεως. — Συγχαρητήριον
 Μ. Ἀβελίχου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις λεπτά 10.
 » ταῖς ἐπαρχίαις ... » 15.
 » τῶν ἐξωτερικῶν ... » 25.
 Φύλλα προηγούμενα » 50.

* Ἄφες με νὰ σὲ παρατηρῶ. Σελ. 186, στήλ. 3.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALÈS

Ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν ἐφθασεν ἐπὶ τέλους, τεταραγμένος, μάλιστ' δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, τρέμων μὴ εὐρῆ τὴν θυγατέρα του νεκρῶν, μὴ αἰ φλόγαι κατέστρεψαν τὸ ὄρατον πρόσωπόν της καὶ μετέβαλον αὐτὴν εἰς εἶδος θῆ Ἐρινυῶσα. Ὅτε τὴν εἶδεν ὠχρῶν καὶ γαλήνιον ὄτε τὴν ἤκουσε, λαλοῦσάν μετὰ τόσῳ ἡρέμου εἰρηνίξαι, ἐρηξῆ κραυγὴν χαρᾶς, τὴν ἐνηγαλίσθη, τὴν ἤσπασθη εἰς τὸ μέτωπον, τὴν παρστήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἔψαυε τὰς χεῖρας αὐτῆς μετὰ περὶ χρόνον χροῦ. Εἶτα δι-

ὑπερτάτης προσπάθειας, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ φέρωσι τὴν ἀμαξίαν, ἐν ᾗ κατέθεσε μόνον τὴν Βεράτσκιαν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, μετὰ τῆς λεπτολόγου καὶ ἄφραξ ῥοινοῦδος φιλοστόργου γυναικός.

— εἶσαι ὑπὸ κράτησιν, Ἀλέξανδρε, ἔλεγε κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ταγματάρχης, πλῆττων οικειῶς διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὄμωλον τοῦ νέου ῥοινοῦ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ μένη βεθυθισμένος εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις του.

Οἱ τρεῖς ἀνηστῆρες ἐξελοτύπησαν καὶ δι' αὐτὴν τὴν κράτησιν ταύτην, ἥ τις ἀνύψου ἐπὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀφοιώσεως τοῦ ἀπλοῦ στρῆτιώτου. Ὁ ὑπασιότης πρὸ πάντων ἐρριψῆ βλέμμα

θα ἀτίμωσι μίσιος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἐνῶ ἐμάντιους σπουδαῖον ἀντεραστήν, ἀν ἡ πριγγίπτεσσα ἤξλου νὰ ἐνθυμηθῆ τὸν σωτήρᾳ της καὶ νὰ ἀνυλάσῃ ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν τύχην του.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνετο τῶν ἀνακτόρων, ὁ δόκιμος, λησμονῶν ὅτι τὸ μέλλον του ἐκινδύνευσε νὰ καταστραφῆ, ἐσκέπτετο ἀν ἡ ὑπερβάνος Βεράτσκι τὴν ἐπαύριον θὰ ἐνθυμεῖτο κἂν ὅτι αὐτὸς ὑπάρχει, ἡ δὲ διαρκὲς αὐτοῦ ἀμφιβολία τοῦ ἐξασάνιζε λίαν, διότι αὐτὴν καὶ μόνην πλέον ἐβλεπαν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ὁ ἐρραστής δὲν δύναται νὰ ἀμειβάλλῃ ἐπὶ πολὺ περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ λατρουομένης, καὶ ἀν αἱ ἀτέλειά της ἦναι εἰς πάντων τὰ ὀμματα καταραεῖς ὡς ὁ ἥλιος, αὐτὸς

μόνος δὲν δύναται νὰ τὰς παραδεχθῆ, αὐτὸς μόνος τὰς ἀρνείται ἐναντίον πάντων.

Ὄψω, μέγιστη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ δεσμώτου, διε λήξαντος τοῦ μῆνός, τῆς ποινῆς του εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν πρίγγιπα Μουραίκιν.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ διπλωμάτης μετ' ἀγαθότητος, ἀν ἡ Α. Μ. ὁ Τσάρος ἀρῆσε νὰ σὲ τιμωρήτωσι, διότι παρέβης τοὺς νόμους, τῆς πειθορχίας, σήμερον θέλει νὰ ἀνταμείψῃ τὸ θάρρος σου. Ἐπιδοκίμασθαι σηματοφόρος τῆς αὐλῆς. Ἰδοὺ ὁ διορισμός σου. Μετὰ τὰς πληροφορίας, ἃς ἐγὼ αὐτὸς ἔδωκα περὶ τῆς οἰκονομίας σου, περὶ τῆς λαμπρῆς ἀνατροφῆς σου, περὶ τῆς παραδειγματικῆς διαγωγῆς σου, ὡς πάντες οἱ προϊστάμενοί σου ἀνομολογοῦσιν, ὁ ἐνδοξὸς ἡμῶν αυτοκράτωρ θέλει νὰ σὲ κάμῃ νὰ λησμονήσῃς τὴν ἀστυρότητα τοῦ στρατιωτικοῦ κώδικος, ποὶ ἐπιτρέπει δὲ νὰ μεταβῆς ὅπως ἀναγγείλης τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τὴν μητέρα σου.

Δάκρυ ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου.

— Πρίγγιψ, πῶς δύναμαί ποτε νὰ πληρώσω ; . . .

— Γνωρίζω τὴν ἀγαθὴν Ναθαλίαν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγγιψ μετ' ἀγαθότητος. Χήρα ἀρχαίου ἀξιοματικῶν, ἐνάρετος, στερουμένη περιουσίας καὶ συγγενειῶν, δὲν ἔχει, Ἀλέξανδρε, ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας εἰς σέ, ὅστις εἶσαι ἡ μόνη τῆς ὑπερηφάνεια, ἡ μόνη τῆς χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ ; Βλέπεις, φίλε μου, ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομά σου.

Ὁ νέος σηματοφόρος ἤρπασε καὶ ἠσπάσθη τὴν κατεσκληκυῖαν χεῖρα τοῦ γέροντος ἀλιχοῦ.

— Ὡ ! μετ' ἀπλοῦτε εὐεργεσιῶν, πρίγγιψ.

— Μὴ με εὐχαριστῆς, Ἀλέξανδρε. Δὲν ἔπραξα ἄλλο, ἢ νὰ ἐκτελέσω πιστῶς τὴν θέλησιν τῆς θυγατρὸς μου . . .

Ὁ φρουρὸς ἐπίστευεν ὅτι ὄνειρώττει. Γλυκὺ, τῆ ἀληθεία, ὄνειρον ! ἡ Βεράτσκια ἐσκέθη περὶ αὐτοῦ ! Αὕτη ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν τιμὴν, ἔφερεν αὐτῷ ὡς εὐεργετικὴ Νύμφη τὸν πρῶτον ἀδάμαντα τοῦ στρατιωτικοῦ μέλλοντός του, τὸν πρῶτον κρίκον, ὅστις ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ τὸν ἀπλοῦν δόκιμον πρὸς τὴν εὐγενῆ πριγγίπισσαν. Ὡ ! πῶς αὕτη ἐξεδιέκτειτο καλῶς κατὰ τὴν προσβλητικῶν αὐτοῦ ἀμφιβολιῶν ! Ἀλλ' αἴφνης ἀλγεινὴ σκίψις ἐξεδιέωξε τὴν ἀκτίνα ταύτην τῆς χαρᾶς. Τοῦτο δὲν ἦτο ἡ ἀμοιβή, δι' ἧς τὸν ἠπέλιπεν ἡ Βεράτσκια ; Αὕτη τὸν ἀντήμειβεν ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐπλήρωσε τὴν ἀφοσίωσιν του διὰ προβιβασμοῦ εἰς σηματοφόρον. Ἐπειτα, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λησμονήσῃ τὸν σωτῆρά της. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίεσε τὴν

κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἠσπάζθη τὴν καρδίαν του θαυομένην.

— Νέε μου φίλε, εἶπεν ὁ πρίγγιψ, στὰς εἰς τὴν θύραν, τὸ μικρὸν κτήμα τῆς μητρὸς σου εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν λευγὰς μόνον ἀπὸ τοῦ φρουρίου μου τῆς Ὁραίας Ρουμάλιας, παρὰ τὸ Ἰσρόγ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ θυγάτῃρ μου καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ δυνάμεθα νὰ ἀριθμώμεν μετὰ τῶν ξένων μας τὸν γενναῖον ἄξιωματικόν, οὐτινος ὁ ἠρωϊσμός, ὅτι ἦναι πάντοτε ἀνώτερος τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀναχωροῦμεν διὰ τὸ κυβερνεῖον τῆς Τούλας.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ πρίγγιπος Μουραίκιν, ὁ Ἀλέξανδρος μὲν ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ ἀκαταλήπτως τινὰς φράσεις εὐχαριστίας. Ἀνυψοῦτο ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διότι ἡ πρόσκλησις αὕτη δὲν ἦτο δύνατο νὰ προέρχηται ἢ ἐκ τῆς Βεράτσκιας, ἢ ἐκ οὕτως ἐξήλειψε τὸ ἴχνα τῆς ἀκουσίας, προσβολῆς τῆς.

III

Τὰ δύο κειμήλια

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ διπλωμάτου, ὁ νέος φρουρὸς ἠσπάζθη ὅτι ἀνεγεννᾶτο, ὅτι νέα ὑπαρξίς ἤρχιζε δι' αὐτόν. Ἡ ἀφελῆς του φιλοδοξία ἠκολούθει τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του. Ἦτο σηματοφόρος τῆς αὐλῆς ! βαθμὸς μοναδικός, κατέχων τὴν δεκάτην τετάρτην τάξιν τῆς τῶν εὐγενῶν ἱεραρχίας. Ἦτο σηματοφόρος ! ἦτοι ἀνῆθε τὴν πρώτην βραβεία τῆς κλιμακῶς, ἦτοι καλεῖται βίος, καὶ ἡ βαθμὶς αὕτη εἶναι τὸσφ ὑψηλή, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ τοῦ ἄγει, καὶ πόσον αἱ ἄλλαι βαθμίδες εἶναι εὐθραστοί. Ἦτο σηματοφόρος ! ἦτοι ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ τρέχῃ ἐπὶ δίφρου, νὰ εἰσέρχεται ἐν τῷ θεάτρῳ μετὰ δίοπτρα, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς νέας αὐτοῦ ἐπωμίδας εἰς τὸν Νέβσκη, νὰ γευματίζῃ μετ' ἀξιοματικῶν. Ἐπὶ τέλους δὲν ὑπεχρεοῦτο πλέον νὰ κατασκοπεύῃ τὴν ἔλευσιν αὐστηροῦ τινος συνταγματάρχου, ἢ ἐπὶ αὐστηροτέρου στρατηγού, ὅστις ἠδύνατο νὰ ὑπομνήτῃ αὐτῷ ἐνώπιον τῶν θελκτικῶν θυγατέρων τῆς Εὐας τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεχώρησεν ἐκ Πετροπόλεως, ὅπως μετὰ τῆς καὶ ἐναγκαλισθῆ τὴν μητέρα του, εἶχεν ἐγκαταλείψει πλέον μετὰ τοῦ κυανόχρου μανδύου του καὶ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ στρατιώτου. Δὲν ἐφαίνετο πλέον ὁ αὐτὸς ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ ἀξιοματικοῦ, μετὰ τῶν στιλβόντων κ. μβίων του καὶ τῆς ἀστραπτούσης ζώνης του. Ἐφερε μετὰ χάριτος τὸν πῖλον, ἐφ' οὗ ἐκυμαίνοντο τὰ πτίλα τοῦ λευκοῦ του θυσοῦνου ! Ἐδίδεν εἰς τὸ σῶμά του

κλίσιν ἀριστοκρατικὴν ! Ἐθώπευε μετ' αὐταρκειᾶς διὰ τῶν λεπτοφυῶν δακτύλων του τὸν γοῦν τοῦ φρομένου μέλανος μύτακός του ! Παρετήρει μετ' εὐχαριστήσεως τὴν κακομοῦσαν τὸ στήθος του χρυσῆν ἄλυσον τοῦ ὄρολογίου, καὶ τοὺς ἠχοῦντας περνεῖσθρας του ! Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν κακοῦτε χειρίζετο τοὺς διευθυντὰς τῶν ταχυδρομικῶν σταθμῶν, καὶ ἐφέρετο ἀλαζονικῶς, ὡς μέγας κύριος, πρὸς τοὺς ἀμαξηλάτας.

Ἀλλὰ, μὲν δὲν ἐκρίνε τὴν στέγην τῶν πατέρων του, τὴν οἰκίαν ἐν ἧ κατόκει ἡ μήτηρ του, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τόσος θαυασρὸς μητρικῆς ἀγάπης ἐνυπῆργεν, ὁ σηματοφόρος συνεκινήθη παραδόξως, ἔμεινε δ' ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θεωρούμενος αὐτὴν ἐν βαθεῖα σιγῇ. Εἶτα, πηδῆσας ἐκ τοῦ δίφρου :

— Κριμάται ἀναμφιβόλως, εἶπε. Ἄς περιμείνω καλλίτερον νὰ ἐξυπνήσῃ. Φῶτα ἐφαίνοντο ἤδη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οἱ ὑπηρεταὶ ἔτρεχον κραυγάζοντες ! — Εἶναι ὁ νέός μας κύριος ! Εἶναι αὐτός ! Εἶναι αὐτός !

Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς ἀταξίας ἐκείνης, γραῖα κυρία, νυκτικὸν φέρουσα ἱματισμῶν, τρέμουσα ὅλη, ἔδραμεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ νέου. Ἐχειροκροτεῖ ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡσανεὶ παρεφρόνησε. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ εἰπῇ ἢ μόνον :

— Ἀλέξανδρε ! εἶσαι σύ, παιδί μου ! . . .

Καὶ ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι καταβεβλημένος ἐκ τῆς ὀδοιπορίας, εἶπεν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇ ! ἐτοιμάσατε ἀμέσως τὸν κοιτῶνα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Καὶ σύ, φίλε μου, πῶς νυστάζεις ! . . . Θεέ μου, πῶς ἦσαι κατάλευκος ἐκ τοῦ κοινορτοῦ ! . . . Σπεύσατε, τὸ γεῦμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ! . . .

Μάτην οὗτος ἀπεκρίνετο : — Δὲν εἶμαι τόσον πολὺ καταβεβλημένος, ἀγαπητή μου μήτηρ. Δὲν νυστάζω. Ἄφες με μᾶλλον νὰ συνομιλήσωμεν.

Ἦ γραῖα κυρία οὐδὲν ἤκουε.

— Πόσα ἔτη δὲν σὲ εἶδον, ἀνέκραξεν. Ἄφες με λοιπὸν νὰ σὲ παρατηρῶ. Ἦ ξεύρεις, Ἀλέξανδρε ; ἡ ὀδοιπορία σὲ ἔκαμεν ἰσχύον. Πῶς ἐν ὄνειρον δὲν με εἰδοποίησε περὶ τοῦ ἐρχομοῦ σου ! Κακὸ παιδί ! Διατί δὲν ἔγραψες μίαν μόνην λέξιν ; . . . Ὡ ! αὐρίον εἶναι τὰ γενεθλιά σου . . . τὸ ἐλησμονήσες ;

Εἶτα, ἰδοῦσα τὸν ὑπηρετὴν τοῦ σηματοφόρου.

— Ὡ ! εἶσαι σύ, Παῦλε ; Καλὴ μέρα, Παῦλε !

Ὁ ὑπηρετὴς ἠσπάζθη τὴν χεῖρα τῆς κυρίας του. Αὕτη δὲ ἐκλαίει, βλέπουσα

τὸν Παῦλον. Ἡ ἀγαθὴ γυνή! Ἦτο καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἡ γραῖα τροφός του καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ὑπηρετῶν ἔδραμον καὶ κατησπάζοτο τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλεξάνδρου, — πάντες δὲ ἐθαύμαζον τὸ ὠραῖον αὐτοῦ παράστημα καὶ τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν του. Ἐπὶ τέλους, ἀφ’ οὗ ἐγευματίσε, κατέκλινον αὐτὸν μᾶλλον, ἢ κατεκλίθη, τόσῳ ἔσπευδον νὰ τὸν ἀκολουθῶσι καὶ νὰ τὸν περιστοιχίσωσι.

Ἐκοιμᾶτο ἀπὸ πολλοῦ ὁ Βενιαμὴν οὗτος τῆς οἰκογενείας, ἐνῷ πάντες οἱ λοιποὶ, καὶ πρώτη ἡ μήτηρ του, οὐδὲ κἀν ἐσκέπτοντο περὶ ὕπνου.

— Αὐριον, ἔλεγεν ἡ Ναθαλία, λίαν τετραγαμμένη, εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων του. Τί νὰ δωρῶσιν εἰς αὐτόν; Πρέπει ὅταν ἐξυπνήσῃ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του ἐν δῶρον. Δὲν ἔλαβεν αὐτό, τὸ ὅποιον τῷ ἔστειλα εἰς Πητρούπολιν. Πόσον εἶμαι ἐσκοτισμένη! ἂς ἴδωμεν, σὺ ἡ θεραπεινὴς του, σὺ ἡ τροφός του, δύνασθε νὰ μὲ συμβουλευσῆτε καὶ νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τοῦτο;

Καὶ αἱ τρεῖς ἤρξαντο συσκεπτόμενοι καὶ συζητοῦσαι. ἀποδεχόμεναι, εἶτα ἀπορρίπτουσαι διαφόρους γνῶμας. Ἡ νοιοῦσα τὰς ἱματιοθήκας, ἤρξεν εἰς τὰ κιβώτια, ἀλλ’ οὐδὲν εὗρισκον. Ἡ Ναθαλία ἀνεστάτου τὴν οἰκίαν, εἶραίνετο δὲ τόσῳ τετραγαμμένη, ὥστε ἡ θεραπεινὰ εἶπεν αὐτῇ:

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία, θὰ ἀρρωστήσῃτε! Κυριάζετε, σχεδὸν ἐξημερώνετε.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀπελπισίας, ὅτε ὁ ὕπνος ἐπήρχετο ἰκατάρχτος καὶ κατελάμβανε τὴν τε θεραπεινὰν καὶ τὴν τροφόν, ἡ μήτηρ, ἥτις οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῆς ἀκατασχέτου ταύτης πρὸς τὸν ὕπνον ἐπιθυμίας των, συνέλαβεν αἴφνης φωτεινὴν τινα ἰδέαν.

— Ναί, ἔδρον! ἀνέκραξε μετὰ φαιδρᾶς ὑπερηφανίας. Θὰ ἦναι θαυμάσιον, καὶ λίαν ἀρμόζον εἰς νεκρὸν ἀξιωματικόν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι παλαιὰ τις ρωσικὴ πρόληψις ἀντίκειται εἰς τὰ εἶδη ταῖα τῶν δῶρων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε. Πηγαίνετε νὰ μοὶ φέρετε τὸ κόσμημα. Πηγαίνετε.

Ἐρρερον τὸ κόσμημα εἰς αὐτήν, αἱ σύμβουλοι δὲ αὐτῆς ἀνέκραζαν ὁμοφώνως:

— Εἶναι θαυμάσιον, κυρία! Τοιαῦτα ὅμως κοσμήματα οὐδέποτε χαρίζονται, οὐδέποτε. Πῶς συνελάθετε τοιαύτων παραδόξων ἰδέαν;

Ἡ ἀγαθὴ γραῖα μήτηρ ἐδίσταζεν. Ἦτο μᾶλλον ἀναποράσιτος ἢ πρίν. Ἀλλὰ δὲν ἤδυνάθη ν’ ἀντιστῆ περισσότερον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἢν ἠθάνετο νὰ κάμῃ εὐχάριστον ἐκπλιξίν εἰς τὸν υἱόν τῆς.

— Δὲν πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα

δῶρα, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα δῶρα, ἐπανελάμβανεν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι καθαρὰ τρέλλα. Καὶ ἂν τὸ δῶρον τοῦτο κῦχαρίσται τὸν Ἀλέξανδρον;

Τὸ δῶρον τοῦτο ἦτο ἱερά κληρονομία, ἀνερχομένη εἰς τὴν τρίτην ἢ τετάρτην γενεάν, κατὰ τὸν θελκτικὸν μυθολόγον Παυλῶφ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν τὰς κυριωτέρας λεπτομερείας τῆς ἱστορίας ταύτης. Τὸ κόσμημα τοῦτο, ὅπερ ὑπὸ πυρῶδῃ οὐρανὸν ἐπεξεργάσθη θερμόκιμος καλλιτέχνης, ἀφιερῶτο εἰς τὴν ἐκδίκησιν.

Τὸ κόσμημα τοῦτο ἦτο ὁ δῆμιος τῶν χριστιανῶν, τὸ εὐνοούμενον παίγιον τῶν βέλδων καὶ τῶν ἐμῶν τῆς Ἀνατολῆς, τὸ πολυτιμώτερον κόσμημα Ἀσιατικῆς ζώνης. Τὸ κόσμημα τοῦτο ἦτο... *γιαταγαρίοι!*

Ἡ μεγάλη αὕτη ἔρμος, ἡ εἰς πεπολιτισμένην χώραν μετῃρμασμένη, ἡ καλουμένη Ῥωσσία, διατέμεται ὑπὸ ποταμῶν, ὁμοίων πρὸς τὰς τροφοδοτίδας φλέβας γίγαντος. Ἐν τῶν ποταμῶν τούτων, οἱ μὲν ἐξαφανίζονται ἔρποντες ἐν ταῖς στέπαις, δίκην πλατέων ὄρων, οἱ ἄλλοι ἀφρίζουσι καὶ πλημμυροῦσιν, ὡς χεῖμαρροι.

Ἐἰς τῶν ποικιλιωτέρων εἶναι ἡ Ὠραία Ῥουμαία (Κπακουμπά Μέρμπ), βέουσα ἐν τῷ κυβερνεῖῳ τῆς Τούλας, ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος.

Ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς γῆς, δίκην φλογὸς ἡφαιστείου, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Βογοδόροσκ, ἐπεκτείνει τὴν κοίτην τῆς ἐν τῷ τοῦ Ἐρρεμῶφ, καὶ εἰς οὐκ ὀλίγους κατῆρξάκτας θραυομένη χύνεται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν εὐρείαν κοίτην τοῦ Δόν. Ὅπου ὁ ποταμὸς οὗτος κάμπτεται σχηματίζων τόξον, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰσρόφ διετήρησαν ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐξηγοῦσαν τὸ εἰς αὐτὸν δοθὲν ὄνομα τῆς Ὠραίας Ῥουμαίας.

Ἄνυκα τινα, ὁ πλουσιώτερος βογιάρου τοῦ διαμερίματος Ἱεροσλάβης διήρχετο ἐφ’ ἀμάξης τὴν καταρρέουσαν γέφυραν τοῦ Ἰσρόφ. Οἱ ἵπποι του ἀφνίσαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν. Τότε, ὅπως σώσῃ τὸν ἕνα αὐτῶν, ὃν ἰδίως ἠγάπα, ὁ βογιάρου ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ ἠθέλησε νὰ κόψῃ τοὺς χαλινοὺς.

Ἡ Ἀλλὰ σπεύδων ἀνεπιτιθεῖσθαι ὠλίγησεν εἰς τὸν ποταμὸν.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὁ ποταμὸς ὑποκύναν καὶ διαναγῆς ρεῖ μετὰ ταχύτητος ἰδιοτρόπου ἀποτελῶν ἐλιγμοῦ, ὡς ἡ χελιδὼν ἢ ψαύουσα διὰ τῶν πτερύγων τῆς τὰ ὕδατα τῶν, ὅταν αἰσθάνεται ἐπερχομένην τὴν θύελλαν. Τὰ βράα, ὑψηλὰ καὶ εἴρωστα, κάμπτονται ὑπὸ τῷ βέβρῳ, τὸ βράζον παρὰ τὴν ἀπόρομον ὄχθην καὶ θραυόμενον ἀφ’ ὠ-

δες εἰς τὰ στελέχη προαιωνίων δένδρων.

Εἶναι εἰκὼν μελαγχολικὴ ἢ συγχνάκις οὐδεὶς ἄλλος βλέπει, ἢ ὁ αἰετὸς ἀναπαυόμενος ἐπὶ τινος ὑψώματος. Ὅπισθεν ὅμως τοῦ λόφου ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται. Ὁ ὕδοιπόρος ἀνακαλύπτει ἐκτεταμένον ὄριζοντα, πλήρη χωρίων, πεδιάδων καὶ σιστάδων δένδρων, ἀποτελουσῶν ἀμφιθᾶτρον.

Ὠραίαν τινα ἐσπέραν τοῦ Ἰουνίου, ἐπὶ τῶν ποιητικῶν ὄχθων, κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀορίστων καὶ συγκεχυμένων ὄνειροπολήσεων, ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος ποταμοῦ ταλαντευομένη ὀμίχλη, ἐν τῷ μέσῳ κίπου, ἐνθα εὐοσμα ἀνθη ἐπλήρουν τὸν ἀέρα διὰ τῆς τριψύθμου αὐτῶν ὀσμῆς, ὑπὸ σαφειρώδῃ οὐρανῶν, ἐκλεκτοτάτη συνδεῖα ἐκάθητο περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ πατροπαράδοτου τείου.

— Θέλετε ἀκόμη τίττον, πάτερ μου; εἶπε δ’ ἄ λιγυρᾶς φωνῆς νεανίᾳ ὀρθία ἱσταμένη παρὰ τὴν τράπεζαν.

— Ἀλλὰ, Βεράτσκα, δὲν κατῶρθωσα εἶτι νὰ πῶ τοῦτο. Τὸ ἐσαχάρωσα, ὡς πτισάνην ἀσθενοῦς παιδιοῦ Ἀπεναντίας ἐλισμόνησες νὰ θέσῃς σάχαριν εἰς τὸ κύπελλον τοῦ Ἀνδρέου Σταπάνοβιτσα. Ἰδέ τον, μόλις κατῶρθωσε νὰ βρέξῃ τὰ χεῖλη.

Ἡ Βεράτσκα ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν λήθην τῆς. Ἀλλὰ συγχερῶως τὸ εὐμετάβλητον πρόσωπόν τῆς, ὅπερ ἦτο ἀκτινοβόλον καὶ φαειρόν, συνωρεῦθη, ἡ λευκὴ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ὑπὸ νευρικῆς φρικτικῆς, ὅτε προσήνεγκεν ἕτερον κύπελλον εἰς τὸν Ἀνδρέαν Σταπάνοβιτς.

Οὗτος δὲ τόσῳ ταχέως ὤρμησε πρὸς τὴν πριγγίπισσαν, ὥστε μικροῦ ἐδέξασε νὰ ἀπερβῆν τὸ μετὰ τόσῃς φροντίδος σαχαρωμένον τοῦτο τείον. Προσέκλινε, χαλεπίας διὰ τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαιμοῦ, τῶν ἰώτων, τῶν γονάτων καὶ τῆς χειρὸς διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἠγάπα λίαν τὴν σάχαριν, καὶ ὅτι εἶχε περισσοτέραν τοῦ δέοντος εἶτα ἐκάθησε κατὰ τὴν ἐντιμον συνήθειάν του, ἥτοι εἰς τὴν γωνίαν καὶ πρὸς τὰ πλάγια τῆς ἔδρας, κλίνων πρὸς τὸν γετονά του. Μετὰ νέας δὲ αἰτήσεις συγγνώμης, ἀπερᾶσεν ἐπὶ τέλους νὰ πῆ τὸ τέτον του, ὅπερ εἶχε σχεδὸν ψυχρανθῆ.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο ἐκ τῶν εὐφίων τῆς ἐπαρχίας, οἵτινες ἐπιδιδάσκουσι καὶ διδίδουσι τὰ φλυαρήματα. Οἱ εὐφλωτοι λόγοι του ἀπεελοῦντο σχεδὸν ἐκ τῶν φράσεων: ἡ ὑψηλότης σου, τῆς ὑψηλότητός σου, πρὸς τὴν ὑψηλότητά σου. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ πριγγίψ Μουριάκιν ἐμειδία συγχνάκις εἰς τὰς πρῆσθαθείας τῶν θαυμασίων τούτων φλυαριῶν,

χωρίς ὄμως καὶ νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ τὰς ἀκούσῃ.

Ὁ σημαιοφόρος Ἀλεξάνδρος συνωμίλει μετὰ τῆς νεαρῆς πριγγίπισσης. Ἡ ἀγαθὴ Ναθαλία ἐθεώρει τὸν υἱὸν τῆς. Ἡ Βεράτσκα εἰδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐποίει κίνημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν εἰρωνικὴν ἰκανότητα τοῦ πριγγίπισ. Ἀλλὰ λεπτόν τι καὶ πονηρὸν μειδίωμα ἐπλανήτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ὁ ὄραιος ὑπασπιστὴς Τσερτοκόνοσκις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐθεάτο τὸν αὐρανόν, ἐξηπλωμένος ἐν τῷ σκίμποδι μετὰ μεγάλης οὐλειότητος. Οἱ ὑπασπισταὶ εἶναι ἰδίως ἀλαζόνες.

Ὁ συνταγματάρχης Γουρσλώφ, ὄρθιος ἐν μέσῳ τοῦ κύκλου, ἠσχολεῖτο παρατηρῶν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις γνωρίζει, τὸ γιγατάνιον, ὅπερ εἶλον φέρεται κατ' αἰτήσιν τοῦ πριγγίπισ.

— Συγχωρήσατέ μοι μόνον νὰ κάμω μίαν παρατήρησιν, ἵσως παιδαριώδη, — εἶπε, στραφεὶς πρὸς τὴν μητέρα τοῦ σημαιοφόρου καὶ βίψας πρὸς τὴν πριγγίπισσαν βλέμμα ὑπισχνώμενον λεπτὴν ἀστείότητα.

— Συνήθως δὲν προσφέρουσι δῶρον κοπτερόν ὄπλον, μάχαιραν, δρέπανον, ψαλίδα, ἢ φλεβοτομητήριον.

Ἡ θήκη τοῦ γιγατάνιου τούτου ἐκαλύπτετο ὑπὸ πρισιῶν βελούδου, ἐφ' οὗ ἔλαμπον, κρῆτουςι αὐτῷ, τρεῖς πλατεῖαι πλάκες ἐκ χρυσοῦ. Ἡ λαβὴ, ἐκ ραβδωτοῦ ἐλεφαντοκοκκάλου ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων λίθων ἀδεξίως γεγλυμμένων, ἀλλὰ περικλεισμένων ἐντὸς πολλῶν κύκλων ἐκ μαργαριτῶν.

Δίον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλοὶ τῶν πολυτίμων τούτων λίθων εἶχον ἀπολέσει τὴν λάμψιν των, ὅτι ἄλλοι ἐξ αὐτῶν εἶχον λιποτακῆσαι, καὶ ὅτι οἱ μαργαριταὶ ἦσαν τεθολωμένοι ἐκ τῆς μακρᾶς χρήσεως. Ἀλλὰ τὸ σύνολον διετῆρει ἔτι φαινομένην τινα ἀσιανὴν λαμπρότητα, οὐδαίε δ' ἠδύνατο ν' ἀμφισβῆσθαι ὅτι τὸ ὄπλον τούτο, ἐξέλθὼν ἐκ τῶν δικασίμων ὀλοποιεῖων τῆς Δαμασκοῦ, ἀνῆκε ποτε εἰς τινὰ σερασκέρην, πασσᾶν, βέην, ἢ βεζύρην τῆς Ἀνατολῆς.

Μετὰ τὴν δικτικὴν ταύτην παρατήρησιν, ὁ πριγγίψ Μουριάκιν ἐβυβίσθη ἐν τῷ σκίμποδι, καὶ ζητήσας νῆον τσιμπούκιον ἤρξατο ἤρξατο σοβαρό, ὡς ἀρχαῖος ρωμαῖος ὑπάτος, νὰ καπνίζῃ.

— Ἀλλὰ, ὅτε τὸ ἔδοσα εἰς αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ πτωχὴ μήτηρ, ἥς ὁ Γουρσλώφ ἠθέλησε ν' ἀρπυνίσῃ τοὺς δεισιδαίμονα: φέβους, ἐφρόντισα νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ χαλκοῦν νόμισμα.

— Δὲν εἶναι τούτο ἀρκετόν, Ναθαλία. Στεπανόβα, παρετήρησεν ὁ πριγγίψ Μουριάκιν, πιζῶν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν τέρραν τοῦ τσιμπουκίου του. Ἀ-

ξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὡς εἶναι ὁ υἱὸς σου, δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ πληρώσῃ εἰς χαλκοῦν νόμισμα.

— Ἡ πατέραίς σας, ἀγαπητὴ πάτερ, εἶπεν ἡ ὄραια Βεράτσκα, εἶναι ἀπλῆ ἀστείότης. Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ δώσῃ τι, δῶρον εἰς ἡμέρας γενεθλῶν ἐγγειρίδιον, τοῦτο ἐμποεῖ τρόμον.

Τὸ ὑποχρόνος ἡ πριγγίπισσα καταβέβασε φιλαρέσκως: εἶα τῶν β. στράγων τα., ζητήσασα διὰ τούτου λίαν ἀδεξίως νὰ κούψῃ τὸ ἄκρ νοβόλον βλέμμα, ὅπερ δολιχόστην ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὸν ὑπασπιστὴν προσελώθη ἐπὶ τοῦ σημαιοφόρου.

Ἔπιτο προφανεὶς ὁ ἐξήκει νὰ ἐμφυχόσῃ τῇ συνωμίλιαν, ὡς φλόφρων οἱ κοίτεςποινα Ἀλλὰ μόλις ἐκτελοῦσα τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν, δι' ὅλου τοῦ δυνατοῦ θελητήριου, ἐστρέφετο αὐθις πρὸς τὸν νεαρόν αὐτῆς γείτονα. Τότε ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐφρίνετο ληθιμονοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν, ἠκράατο τοῦ νέου μετὰ τοσούτου ἐνδιαφέροντος, ὥστε ἦτο εὐκάλον νὰ μαντεύσῃ τις ἐπὶ τῆς θελακτικῆς μορφῆς τῆς τὰς ἀποράσεις καὶ τὰς καταφάσεις τοῦ νοῦς τῆς.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὑμῖν, πριγγίπισσα, ὅτι περιφρονῶ τὰς προλήψεις; εἶπεν ὁ σημαιοφόρος γεγωνία τῇ φωνῇ, ὅπως ἀκούσῃ ὡσι πάντες. Ὡ! δὲν θὰ κατορθώσῃτε τόσῳ εὐλόλως νὰ κλονίσῃτε τὴν καρδίαν ἀξιωματικῶ τῆς φρουρᾶς. Ἀλλ' εἶπέ μοι, μητέρ μου, δὲν ἦτο ὁ πρόπαππός μου, ὁ ἀρπάσας τὸ γιγατάνιον τούτο ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ σερασκέρη, ἢ ἄλλου τινος πικροῦ μετ' εἰς οὐρά: τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

— Ὁ πρόπαππός σου Ἰβάν ἦτο ἰλιθῆς ἦρω, ἀπήντησεν ἡ Ναθαλία. Καὶ τοι τραυματισθεὶς καὶ ἰφροπλισθεὶς, ἤρπασε τὴν βραχίαν ταύτην μάχαιραν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Τούρκου, ὅστις ἐπαλλεν αὐτὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του. Ἀνέτρεψε τὸν ἄπιστον, καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἠτητηθέντος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ρωσικὸν στρατόπεδον.

— Εἶναι κληρονομικὴ παράδοσις, εἶπεν ὁ Ἀλεξάνδρος, ἥτις, ἀντὶ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἀποτόνους, ἐνθορρύνει αὐτοὺς ὅπως ἀκολουθῶσι τὸ καλὸν τούτο παράδειγμα. Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἀφαιρέσω τὸ τιμητικὸν ζῆφος Σιαμῆλ τινος τῶν ὄρων. Τὸ γιγατάνιον μου θὰ περιβάλω διὰ νέου βελούδου. Τότε δὲ ἐλπίζω, πριγγίπισσα, ὅτι δὲν θὰ τρομάξῃ βλέπουσα αὐτὸ ὄραια κυρία.

— Τὸ γιγατάνιον εἶναι διάσημον, λίαν διάσημον, ὑπερβολικῶς διάσημον, ἐπιθύρησεν ὁ ὑπασπιστὴς, βυθίζων τὴν πώγωνα εἰς τὸν πλατὺν μέλανα λαιμόδετῆν του. Δύναται τις μάλιστα νὰ

βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ὄραιον, ἂν ἐπετρέπετο ἐνώπιον κυριῶν νὰ εἶπῃ ὅτι φονικὸν ὄπλον δύναται νὰ ἦναι ὄραιον.

Ἀχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Τσερτοκόνοσκις εἶχε σχεδὸν πάντοτε τηρήσει στοαῖκὴν σιωπὴν, καὶ ὑπεκρίνετο τὴν ψυχραιμίαν διπλωμάτου, ἐξηπλωμένος νωγελῶ: ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία του αὐτὴ ἦτο προσπονημένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του κατασκόπευον περιέργως τὰς κινήσεις τοῦ σημαιοφόρου καὶ τὰ βλέμματα τῆς πριγγίπισσης.

Ἡ ματαιοδοξία αὐτοῦ, προσβεβλημένη καὶ βαταυζομένη, ἐπροδίδετο ἐκ τῶν ἀκουσίων συστολῶν τοῦ προσώπου του, ἐκ τῆς ψευδοῦς νωγελείας του καὶ τῶν ἀθῶν περιποιήσεων, ἃς ἐπεδαψίλευεν ἰδίως εἰς τὸν ἀξίον συνταγματάρχην.

Ἀνεψιὸς ἰσχυροῦ κυρίου, ὃν ὁ Τσάρος ὑπεργάτα, — ὑπασπιστὴς στρατηγοῦ, πυροπολίσαντος: τρία ἢ τέσσαρα χωρία κοζάκων, ὁ ὄραιος Τσερτοκόνοσκις παρυσιάσθη ἐν Πετρούπολει εἰς τὸν πριγγίψα Μουριάκιν, ὅστις τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ τὸν μῆνα τῆς ἀδείας του παρ' αὐτῷ ἐν τῷ φρουριῷ τῆς Ὁραίας Ῥομφαίας. Ἐκεῖ συνήντει συχναίς τὸν συνταγματάρχην Γουρσλώφ, οὗτινος τὸ σύνταγμα ἐστάθμισεν ἐκεῖ πλησίον. Ἀνεκάλυψεν ἀμέσως τὸ σπουδαῖον πάθος τοῦ ὀλίγον προεβηκότος τούτου ἦρωος πρὸς τὴν πριγγίπισσαν, ἥς ἡ ὠραιότης, πολλῷ μᾶλλον τῆς χωρικῆς προικὸς τῆς, τὸν ἐγοήτευεν ὑπερεμέτρως. Ἀλλ' ὁ ἀντεραστὴς οὗτος ὀλίγον ἀνησύχει τὸν ὑπασπιστὴν, ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἀκράματον στροβιλιστήν, κομφὸν παγοδόμον, καὶ ὀμιλοῦντα μετὰ γαλλικῆς εὐχερείας καὶ λεπτότητας.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἦτο ὁ μόνος τοῦ εἶδους τούτου. Μοναδικὸν δεῖγμα καλῆς συμπεριφορᾶς τῆς πρωτευούσης, ἠξίου νὰ καταπλήξῃ τὴν πριγγίπισσαν, ὡς νικητῆς: ὅστις, δὲν θέλει νὰ καταχρασθῇ λίαν ταχέως τῶν πλεονεκτικμάτων του. Γασκόνο: τοῦ Βορρά, παρίστα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εἰρηνικῶν ἰδιοκτητῶν τὴν ἐνοσαρκωμένην, τὴν ἐπίμονον καὶ πείσιμονα τιμὴν. Ἄν ἐν τινι αἰθούσῃ, ὁ φλύαρος Ἀνδρέας, ἢ ἄλλος τις κοῦφος ἐπαρχιώτης, φέρων ἐρυθρὸν λαιμόδετῆν, ἔθιγε τὸν ἀγκῶνα, τὸν πῖλον, ἢ τὰ ὑποδήματά του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραπτον ἐξ ὀργῆς. Αἱ ταπεινότεραι αἰτήσεις συγγνώμης δυσκόλως τὸν ἔκαμπτον. Κατεμέτρει ὑπερηφάνως τὸν ἔνοχον ἰπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, καὶ ὁ ἔνοχος ἐταπεινοῦτο ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον τούτο βλέμμα.

Ἐνίοτε ὀμιλῶν περὶ ἀνδρείας, ἔλεγε μετὰ τῆς ἀρελείας πολεμιστοῦ, ὅστις ἐδοκιμάσθη.

— Μὴ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις λέγει ὅτι δὲν φοβεῖται τὰς σφαίρας καὶ τὰς βόμβας. Ἄλλ' ἐπίσης μὴ πιστεύετε καὶ εἰς τὴν ἀνανδρίαν. Δὲν δύναται τις νὰ φοβῆται ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἐν μέτρῳ τῶν συντρόφων του, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ ὅπλου καὶ ἀναπνέων τὴν ὄσμην τῆς πυρίτιδος.

Φεῦ! ἐν τῷ κολοφῶνι τοῦ θράμβου του, ὁ μεγαλοπρεπὴς Γερτοκόνακης εἶδε πίπτοντα ἐκ τῶν νεφῶν, ἦιοι ἐκ τῆς Πιτρουπόλεως, τὸν νέον σηκιοφόρον, καὶ ἡ κατακτητικὴ φαιδρότης του μετεβλήθη εἰς δυστροπίαν συνωμάτου.

Τὴν ἐπιπέραν ἐκείνην-εἶ, ἐν αὐτῇ τῇ τραπέζῃ τοῦ τείου, βατανιζόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς δυστυχίας του, δὲν εὐρισκον ἐν τῷ πνεύματί του οὐδεμίαν τῶν ὠραίων ἐκεῖνων κενολογιῶν, αἵτινες σπινθηροβολοῦσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ, ὡς τὰ ζῦλα ἐν τῇ ἐστία κατὰ τὸ φθινόπορον.

Ἐν τῇ λύσει αὐτοῦ, ἐπαύτατο ἐπὶ τέλους παρατηρῶν τον σηκιοφόρον καὶ τὴν πριγγίπησσαν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν συνταγματάρχην ἤρξατο διηγούμενος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, λαμβάνων πάντοτε ἀφορμὴν ἐκ τοῦ γιαταγάνιου, πῶς ἐν Κρασνὴ ἠγόρασε κυρτὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε φέρει ἐκ Καίρου γάλλος στρατηγός. Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὰς μεγαλύτερας λεπτομερείας, ὅπως ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς προσηνεῖς ἀκρατάς του πῶς οἱ Μαμελοῦκοι καὶ οἱ Κιρκάσιοι βυθίζουσι τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ ἕδαφος τὸ πυροβόλον στηρίζοντες ἐπὶ τῆς λαβῆς, πυροβολοῦσι μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας. Ἄλλ' οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο πράγματι πίπτοντες εἰς τὸ κενόν, ἰντὶ νὰ προσβάλωσι τὸν σκοπόν, ὡς αἱ σφαῖραι τῶν Μαμελοῦκων.

Ἡ πριγγίπησσα οὐδόλως ἐσκέπτετο περὶ τοῦ γιαταγάνιου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεδίωκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὸ ἀνωφελές τοῦ τείου ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ζήτημα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων!

— Γελάτε ὅσον θελετε, ἔλεγε ζωηρῶς ὁ νέος. Ἐγὼ ἐπιμένω ὑποστηρίζων ὅτι τὸ τείον εἶναι ἀσήμαντος εὐχαρῖστησις τὸ θέρος παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Τὸ τείον εἶναι καλὸν εἰς τὰς πόλεις τὸν χειμῶνα. Πρῶτον, οὐδὲν εἶναι τόσῳ μισητόν, ὡς τὸ τείον ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν. Τὸ φῶς τῶν κηρίων παρέχει αὐτῷ θαυμασίον θέληγτρον. Μόνον μετὰ παράστασιν τινα τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρου, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, ὅταν οἱ θελκτικοὶ δάκτυλοι σας θίγουν τὰ κόκκαλα κλειδοκυμβάλου τοῦ Ἐρᾶρτ καὶ ἡ χιών πίπτει ἀφθονος ἔξω, τότε μόνον ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ τὸ ἀκταμάχητον θέληγτρον τοῦ τείου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, παρετήρησεν ἡ πο-

ντρά πριγγίπησσα, ἡ ἀπολογία αὐτῆ τοῦ χειμερινοῦ τείου ἤρξατο νὰ στιχορρηθῇ εἰς ἀλεξανδρινούς γαλλικούς στιχοῦς!

Εἶτα ἤρξατο ἐπαινοῦσα ὑπερβολικῶς τὸ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τείον, παραπονομένη διὰ τὰς ἐσπερίδας αἵτινες ἀρχίζουσιν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔχει τις τόσην ὀρεξίναν ἀκοιμηθῆ. Ἐπὶ τέλους κατέκρινε πάσας τὰς συνηθείας τῆς πρωτευσούσης καὶ ὠμίλησε λίαν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὰς ἀφελεῖς ἐνοχλήσεις τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Γουρσλώφ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ, ὅπως ἐπέμβῃ εἰς τὴν συνομιλίαν ὑπὲρ τῆς Βεράτσικας.

— Βεβαίως, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ, τὸ τείον ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι προτιμητέον τοῦ ἐν τῇ αἰθυσῇ τείου. Οὐδὲν ὅμως ἐκέρδησε διὰ τῆς τοιμητρᾶς αὐτοῦ ἐπιβεβαιώσεως. Ἐνῶ ἡ ἀργυρόπλοος φωνὴ τῆς πριγγίπησσης ἀνεκρίνετο τὰς ἀναμνήσεις τοῦ λυκαυγούς, τῶν μεμονωμένων Περιπάτων, τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμειδίῳ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, ἐν δὲ τῇ διανοίᾳ τῆς συνεστρέφοντο οἱ καλλωπισμοί, οἱ ἀδάμαντες, ὁ στρόβιλος, ἡ ὀρχήστρα τῶν χωρῶν καὶ τὰ θεατρικὰ θεάματα. Ἰδοὺ ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ὁ συνταγματάρχης.

Ἰταίῳ δὲ πάντοτε ὀρθίος, ἀκίνητος ὡς φρουρός, τὸ καττραμένον γιαταγάνιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα, ἀγνοῶν τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ προσποιῆται ὅτι τὸ παρατηρεῖ. Εἶτα ἐξαντλήσας ἅπαντα τὰ μέσα, ὅπως ἐπιδείξῃ ἀμεμνησίαν, ἐστήριξε τὰς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαμπε τὸ ἀριστερὸν γόνυ, καὶ ἐθώπευε τὸ γένειόν του.

Ἡ ἔλλειψις αὐτῆ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀντεσταθμίζετο διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ σταυρῶν καὶ περιστήμων, τῶν ἐπισήμων τούτων συμβόλων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ εὐγενῶν καρδιῶν. Ἀλλά, φεῦ! οὔτε τὸ ὑπὸ τῆς πυρίτιδος κεκαυμένον πρόσωπόν του, οὔτε τὸ στήθος, οὔτινος ἕκαστος σταυρὸς ἐκάλυπτε καὶ ἐν τραῦμα, οὔτε ὁ ὠραῖος βαθμὸς τοῦ συνταγματάρχου ἤρξατο διὰ τὴν πριγγίπησσαν, ὅσον ἡ εὐχως φωνὴ τοῦ σηκιοφόρου.

Ἀφῶντος ὁ Γουρσλώφ ἐπλησίασε τὸν νέον ἀξιωματικόν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν αὐτῷ, κατέχω πολῦτιμον περιάπτον, κληρονομίαν τῶν προγόνων μου Στρελιτζῶν.

— Γιαταγάνιον; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ὅχι! τουρκικὸν τσιμπούκιον, ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ πριγγίπησσα ἐμεΐδιασεν, καὶ ἄ-

πασα ἡ συναναστροφὴ ἐνόμισεν ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ καυχᾶσθῃ.

— Ὁμολογήσατε, συνταγματάρχᾳ, ἐπανελάβεν ὁ υἱὸς τῆς Ναβαλίας, ὅτι καίτοι ἀπλοῦς σηκιοφόρος ἔχω τὸ καλλίτερον μέρος τῆς κληρονομίας. Τὸ γιαταγάνιον μου, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1750, εἶναι προφανῶς ἀνώτερον τοῦ τουρκικοῦ τσιμπουκίου σου. Ποῖαν δὲ ἐνδοξὸν ἀνάμνησιν δύναται νὰ ἔχη τὸ τσιμπούκιον τοῦτο;

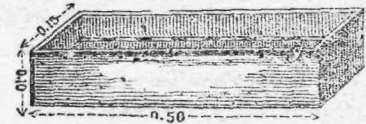
(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΕΡΙ ΙΧΘΥΟΤΡΟΦΙΑΣ

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐμφυχώσεως τῆς Ἐθικῆς Βιομηχανίας Σεβατὴν Ἐπιτροπῆν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐπιτυγχάνεται ἡ γονιμοποίησις τῶν ἐλευθέρων ὠν. Νῦν δὲ ἐξετάσωμεν τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐπωάσωμεν καὶ νὰ ἐκκολάψωμεν ταῦτα.

Ἐντὸς πηλίνου σκαφιδίου, ἔσθθεν γανωμένου καὶ φέραντος εἰς ὕψος μ. 0.04 ἄνω τοῦ πυθμένος σειρὰν πηλίνων στηριγμάτων, ἔχοντος δὲ μῆκος μ. 0,50, πλάτος 0.15 καὶ ὕψος 0.10 (Χ.μ. Β'), θέτομεν ἐσχάραν (Σ.μ. Γ') συγκαμμένην ἐξ ὑελίνων ράβδων, ὀλίγον ἀπ' ἄλ-

Σ.μ. Β'.

Σ.μ. Γ'.

λῆλων ἀπεχουσῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων εἶναι κλιῶς προσηρμοσμένα ἐντὸς δύο δύο τεμαχίων ζυλῶν. Ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ταύτης θέτομεν μετὰ προσοχῆς τὰ πρὸς ἐκκόλαψιν ὡὰ, καὶ ἀπλοῦμεν αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ θίγωσιν, εἰ δυνατόν, ἀλλήλα (τὸ σκαφίδιον χωρεῖ περὶ τὰ 1,000—1,500 ὡὰ) μετὰ τούτου δὲ πληροῦμεν μετὰ προσοχῆς καὶ βαθυκῶδον τὸ σκαφίδιον δι' ὕδατος, λαμβανόμενον ὅθεν οἱ γονεῖς τῶν γονιμοποιηθέντων ὠν, ἵνα ἡ θερμοκρασία αὐτῶν ᾖ κατάλληλος. Τὸ σκαφίδιον τοποθετεῖται εἰς μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἵνα μὴ διευκολύνηται ἡ ἀνάπτυξις τῶν διατόμων, τῶν ἐπικυδνωθεστέρων ἐχθρῶν τῶν ὠν. Ἄνωθεν δ' αὐτοῦ τίθεται πίθος (ἢ ἕτερον ἀγγεῖον) πλήρες ὕδατος

1 Τὸ διάτομα ταῦτα ὁ Koltz ἐπιτυχῶς ἐνόμασε τὸ ὠίδιον τῶν ἰχθυοτρόφων.

καὶ φέρων πρὸς τὴν βᾶσιν μικροτάτην ὀπὴν, δι' ἧς τὴν ἐν ἄκρον τοῦ κάτω σκαφιδίου ὑδροδοτεῖται δι' ἀενάου πλὴν λεπτοτάτου νάματος. Ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ἑτέρου τοῦ σκαφιδίου ὑπάρχει στόμιον, ὅμοιον τῶν τῶν κοινῶν πηλίνων *κατατιῶν*, δι' οὗ τὸ πλεονάζον ὕδωρ ἐκρῆει. Ἐάν ὁ ἰχθυοτρόφος προτίθει αἰνὰ ἐκκόλαψιν πολλὰς χιλιάδας ὠν, θέτει κλιμακιδὸν πολλὰ τοιαῦτα σκαφιδία, ὥστε τὸ πλεονάζον ὕδωρ ἐξέρχόμενον ἐκ τοῦ πρώτου νὰ πίπτῃ ἐντὸς τοῦ δευτέρου καὶ εὖτω νὰ σχηματίζεται βρεῖμα ὕδατος, διερχόμενον ἀπαντὰ τὰ σκαφιδία.

Τὸ σχέδιον τῶν σκαφιδίων τούτων καὶ ὁ τρόπος τῆς διαθέσεως αὐτῶν εἶνε ἐπινοήσις τοῦ Cosle, ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μεταχειρίζονται μέχρι σήμερον, ὡς τὰ τελειότερα συᾶμα δὲ καὶ τὰ πρακτικώτερα. Ἐκαστὸν τῶν σκαφιδίων τούτων τιμᾶται φράγκων ἐξ. 1 Δύναται ὅμως, νομίζω, νὰ κατασκευασθῶσιν ἐνταῦθα εὐθιγότερα.

Ἡ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπωάσεως ἀπαιτούμενη ἐπιτήρησις τῶν ὠν εἶνε ἀπλουστάτη καὶ εὐκολωτάτη. Ὁ E. H. de Beaumont λέγει, ὅτι ἡ ἐπωάσις καὶ ἐκκόλαψις πολλῶν χιλιάδων ὠν μόνον ἐπὶ 2—3 λεπτὰ τῆς ὥρας καθ' ἑκάστην τὴν ἀπησχόλου. Διὰ τὴν ἐπὶ 24 ὥρας ὑδροδοτεῖται πέντε σκαφιδίων 50 ὀκάδες ὕδατος ἐπαρκούσι. Τὸ ὕδωρ τιθεταὶ ἐν τῷ ὑδροδοτοῦντι πιθῷ δις τῆς ἡμέρας (25 ὀκάδες τὸ πρωὶ καὶ 25 τὸ ἑσπέρας). Ἐννοεῖται ὅτι, ἂν δύναται τις νὰ ὑδροδοτῇ τὰ σκαφιδία διὰ νάματος διοχετευομένου ἀπ' εὐθείας ἐκ τινος πηγῆς, εἶνε προτιμότερον. Ὁ ἰχθυοτρόφος πρέπει δις τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας νὰ ἐπισκέπτηται τὰ σκαφιδία καὶ ν' ἀφαιρῇ διὰ λαβίδος τὰ προσβεβλημένα ὑπ' ἀσθενείας ὠν, εὐκόλως διακρινόμενα ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῶν λευκῶν κελιδῶν. νὰ ἐξίγῃ δι' ἀναρροφητήριον τὴν ὑποστάθμην, τὰ διδύμα ἢ τὰ τεθνεῶτα ἰχθυίδια, νὰ περιφέρῃ δ' ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ὠν χρωστῆρα πλατῦν καὶ ἐκ λεπτοτάτων τριγῶν, ἵνα ἀπαρῶνται τὰ τυχόν ἐπὶ τῶν ὠν ἀνάπτυχθέντα διάτομα.

Τὰ ἰχθυίδια ἐξέρχονται τῶν ὠν, ἀφ' οὗ ταῦτα διατηρηθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι τέσσαρας ἑως δέκα ἐβδομάδας, ἀναλόγως τοῦ γένους τῶν ἰχθύων καὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅταν πάντα τὰ ὠν ἐκκόλαφθῶσιν, εἶνε καλὸν νὰ μεταφέρονται τὰ ἰχθυίδια εἰς ἕτερον

σκαφιδίου καθαρὸν καὶ ἀνεῦ ἐσχάρων ἢ εἰς ἀγγεῖον εὐρύτερον, ἵνα οὕτως ἀπαλλαγῶσι τῶν ἐν τῷ πυθμένι ἐναπονεθέντων κεφάλων τῶν ὠν. Τὰ νεογνὰ γενόμενα φέρουσι ὑπὸ τὴν κοιλίαν μέρος τοῦ κεφάλου πλῆρες θρεπτικῆς οὐσίας, τούτο καλεῖται *ομφάλιος κύστις* (*vesicule ombilicale*) Μέχρις οὗτου ἡ κύστις αὕτη ἐξελκεθῆ, τὰ ἰχθυίδια δὲ ἐχρῶσιν ἀνάγκην ἄλλης τροφῆς. Εἰς τὰ ἀιτακροειδῆ ἢ ομφάλια κύστις ἐξελκεται δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν. Ἡ περίοδος οὕτη τῆς ζωῆς τῶν ἰχθύων εἶνε ἡ ἐπικινδυνωδέστερα ὅθεν πολλὰ τούτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διαφθείρονται. Πολλοὶ τῶν ἰχθυοτρόφων ἀπολύουσι τὰ ἰχθυίδια εἰς ἄ ὕδατα προτίθειται νὰ οὐκίσωσιν αὐτὰ, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν. Οἱ ἐμπειρότεροι ὅμως αὐτῶν συμβουλεύουσι νὰ διατηρῶνται τὰ νεογνὰ ἐπὶ ἐν ἔτος ἐν τοῖς σκαφιδίοις ἢ ἐν εὐρύτεροις ἀγγεῖσις τρεφόμενα δι' ἐπὶ τούτῳ ἀναπτυσσομένων μικροτέρων ἰχθύων ἢ ἐντόμων, ἢ δ' ἐβρασμένου καὶ εἰς μικρότατα τεμάχια ὑποδηρημένου ἰσπίσιου ἢ βοείου κρέατος.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τεχνικῆς ἐπωάσεως, ἐκκόλαψεως καὶ διατηρήσεως τῶν ἰχθύων τῶν ἐλευθέρων ὡς φερόντων. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐπωάσιν καὶ ἐκκόλαψιν τῶν γεννώντων ὡς συμπαγῆ, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τι εἰς ὅσα ἴδην περὶ τῶν πρώτων εἶπον ἢ ὅτι ἐκ τοῦ ἀγγείου ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ γονιμοποίησις συλλέγονται τὰ ὠν δι' ἐπιθέσεως ὑδροβίων φυτῶν, ἐφ' ὧν ταῦτα προσκολλῶνται. Τὰ φυτὰ ταῦτα, ὡς ἔχουσι (μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ὠν) τ' ἐνται πρὸς ἐπωάσιν εἰς τὰ σκαφιδία, ἐξ ὧν προηγουμένως ἀφαιρέθη ἡ ἐσχάρη ἢ εἰς τὴν ἄλλο εὐρὺ ἀγγεῖον.

Τὰ ὠν πολλῶν ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἰχθύων σήμερον μεταφέρονται εἰς ἀποστάσεις μεγάλας. Ὁ κ. Carbonier μοι εἶπεν ὅτι κατ' ἔτος πέμπει εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν μεγάλα ποσὰ ὠν τροκτῶν. Ταῦτα τιμῶνται ἐν Παρισίοις 40—50 φρ. κατὰ χιλιάδα. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ὠν, προτοῦ ἀποσταλῶσι, γονιμοποιουνται· τίθειται δ' ἐντὸς μικρῶν κιβωτίων περιβεβλημένων δι' ὑγροῦ βρύου καὶ κατὰ στρώματα ἐναλλάξ ὑγρῶν βρύων καὶ ὠν. Καὶ ἂν μὲν τὰ ὠν ἦνε ἐλευθέρων, τίθενται κατὰ στρώματα οὐχὶ παχέα, ἂν δὲ συμπαγῆ, προσκεκολλημένα ἐπὶ ὑδροβίων χόρτων. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν παραλαβὴν ὁ ἰχθυοτρόφος προβαίνει εἰς τὴν ἐπωάσιν. Ἐάν ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραλαβῆς τὸ ψῆχος ἦνε ὀρεῖον, καλὸν νὰ τεθῇ τὸ κιβώτιον, πρὶν ἢ ἀνοιχθῆ, ἐπὶ τινος ὥρας εἰς τόπον θερμότερον.

Ἴδου ἐν ὀλίγοις τὰ περὶ ἰχθυοτροφίας τοῦ σπουδαίου τούτου κλάδου τῆς γεωργίας, ὅστις ἐπησχόλησε καὶ ἐπασχολεῖ πολλοὺς διακεκριμένους ἐπιστή-

μονας, καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα 20 ἔτη ἔλαβε διαστάσεις τοιαύτας, ὥστε σήμερον ὄχι μόνον οἱ ἐκλεκτότεροι ἰχθύες εὐρίσκονται ἐν χώραις, ἀλλ' ἡ φύσις δὲν εἶχε προικίσαι δι' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ νέαι διαφοραὶ καθ' ἑκάστην παράγονται. Ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ σήμερον σπάνια εἶνε τὰ ὑπὸ στασιμῶν ἢ βρόντων γλυκέων ἢ ὑφαλμύρων ὕδατων καλυπτόμενα μέρα, τὰ ὅποια δὲν ἀποφέρουσι τοῖς ἰδιοκτήταις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτον σπουδαῖα εἰσοδήματα. Εἰς τινες μάλιστα μεσογείους χώρας τοιαῦται εἶναι αἰ ἐκ τῆς ἰχθυοτροφίας ὠφέλεια, ὥστε πολλοὶ γαιοκτήονες, στερούμενοι φυσικῶν ἐλῶν ἢ βράκων, σχηματίζουσι τοιαῦτα ταχνητά, διὰ μεγάλων δαπανῶν διοχετεύοντες τὰ ὕδατα παρακειμένων ποταμῶν ἢ ἐλῶν. Ἄλλ' οὗτοι καὶ πάντες, οἱ καταθέτοντες κεφάλαια καὶ κόπους δι' ἀγροτικῆς ἢ βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ δὲ ἡδύνατό τις δὲ νὰ ἐλπίη ὅτι θὰ ὑποστηριχθῆ καὶ πρὸς ἡμῶν ἢ ἰχθυοτροφία, ἐάν ἐβλεπεν ἄλλους κλάδους τῆς γεωργίας, πολὺ ἀναγκασιτέρους ὑποστηριζομένους καὶ προοδεύοντας. Ἄλλ' ἀφοῦ οὗτοι παραμιλοῦνται, μάταιον εἶνε, νομίζω νὰ ἐπιζητῆ τις τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἰχθυοτροφίας.

Εὐπειθέστατος
Π. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Η ΕΥΓΝΟΜΩΝ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἐν Ἀνοβέρῳ γραῖα ὀδοποιοντοῦτις ἐκάθητο ἀνὰ πάσαν πρωῖαν ὑπὸ τὴν στολὴν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην.

Κατὰ τὰς λοιπὰς ὥρας τῆς ἡμέρας περιεφέρετο εἰς τὰς δημοσίας πλατείας καὶ ἔτεινε πρὸς τοὺς διαβάτας τρέμουσαν χεῖρα.

Ἡ Μαρία φ. . . . οὐδέποτε διήρχετο παρὰ τῆς γραῖας χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ τὴν καθημερινὴν ἐλεημοσύνην. Ἦν τῇ ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς αὐτῆς δυνάμεις. Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία διήλθε παρὰ τῆς γραῖας χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ τὴν καθημερινὴν ἐλεημοσύνην· ἔπρεπε νὰ ἦ ὑπὲρ τὸ δέον ἀπησχολημένη ὅπως ὑποπίση εἰς τοιαύτην λάθην.

Πράγματι· μέγα δυστύχημα συνέβη τῇ Μαρίᾳ. Ὁ μόνος αὐτῆς ἀδελφός, τὸ στήριγμα τῆς γραιῖας μητρός τῆς καὶ τοῦ ἀηλίκου ἀδελφοῦ τῆς ἐκκληρώθη ὡς στρατεύσιμος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἡ Μαρία ἐξήλθε μετὰ κεραλὴν κεκρυῖαν καὶ βλέφαρα ἐρυθρὰ ὑπὸ τῶν δακρύων. Δύο γυναῖκες ὀμιλοῦσαι ὑπὸ τὴν στολὴν

1. Εὐρίσκονται ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς ἰχθυοτρόφοις Carbonier, Quai des Ecoles No 20. Lenne, Rve des deux ponts. Καὶ παρ' ἄλλοις.

2 Μικρὴν ἐργαλίον εὐκόλως κατασκευαζόμενον ἐκ ἐμψύχου βελίνου σ. λήνου.

της εκκλητίας, άμα είδον την Μαρίαν εξερχομένην, την ήκολούθησαν με βλέμμα οίκτου.

— Η καυμένη ή Μαρία! άνεκραξεν ή μία εξ αυτών, είναι τόσον καλή, τόσον εύπροσήγορος! Άλλά τώρα ή δυστυχία έκρουσε την θύραν του οίκτου της.

— Καί όποις δυστυχία την άπειλει; ήρώτησε φωνή τις όπισθεν αυτών.

Η γυνή έστράφη, είδε την γραίαν και τή διηγήθη τά διατρέχοντα.

— Πόσον κοστίζει ένας άντικαταστάτης; ήρώτησεν ή γραία, άφου ήκροάσθη την διήγησιν.

— Ω! ακριβά, πολύ ακριβά, έπαύλαθεν ή γυνή, τουλάχιστον 600 έως 700 φράγκα.

— 700 φράγκα... 700 φράγκα έψιθύρισε πολλάκις ή γραία, ένω αί δύο γυναίκες άπεμακρύνοντο. Καί έγεροθεύσα και αυτή επιπόνως άπλήθε...

Αί τελευταίαι παρασκευαί έγένοντο. Ο πέτρος (ό άδελφός της Μαρίας) έ-

μελλε ν' άνχωρήτη την έπαύριον. Αί φνης κρούουσιν εις την θύραν, εισέρχεται ό ταχυδρομικός ύπρέτης και έγχειρίζει τή Μαρία μίαν έπιστολήν. Αυτή την λαμβάνει, την άποσφραγίζει με τρίμωσαν χείρα και εύρίσκει εν αυτή τή 700 φράγκα με ταύτας τάς λέξεις: «*Je te prête cent francs sur ton honneur.*»

Τήν έπαύριον ή Μαρία έδιδε τον όβολόν της προς την έπαίτιδα, ήτις τον έδέχετο μειδιώσα. Πρό τινων μηνών ή γραία έπαίτις άπεβίωσε, και άφηκεν εις την Μαρίαν την περιουσίαν της, ήτοι 1000 φράγκα. (Ηθη Πατρών)

Ένώ εκηρύττειν έν μιᾷ τών ήμερών ό έφημέριος Φόλκος, ό και παρᾷ τῷ όχλω χαίρων ύπόληψιν άγίου, έπέτεσεν έπ' αυτού ό όχλος προσπαθών ίνα χάριν εύλαθείας τῷ άφαιρέσει και κερματίσει τό βάσσον, άλλ' ό καλός ίερεύς λυπούμενος τό βάσσον του. «Μή! έκραξε, διότι δέν τό έχω εύλόγησει, όθεν περιμείνατε όλίγον ίνα εύλόγησω τούτον τον μανδύαν, και είπών ταύτα ηλόγησε τον μανδύαν πλουσίου τινός πολίτου ίσταμένου παρ' αυτῶ τότε ό φανατικός όχλος άντι του βάσσου ήρπασε τον εύλογηθέντα μανδύαν, και κατακερματίσας αυτόν έλάμβανε τεμάχιον ώσανει ήτον ίερόν τι λείψανον; ό δέ Φόλκος δράξας την αυκαιρίαν άπεσύρηθι διασώσας τό έαυτου βάσσον.

Σανδαλοποιός τις εισελθών έν τῷ έργαστηρίῳ του διασήμου Άπελλου περήρησεν είκόνα τινά, έν ή δέν ήσαν αλώς έξ ωγραφημένα τά σανδάλια κου παισταμένου άτομου. Ο δέ Άτελλής ώφρληθεις εκ της όρθης παραπρήσεως έπιδιώρθεσε την έν λόγω

έλλειψιν. Έπανακίμφας δέ την έπαύριον ό σανδαλοποιός και ιδών έπιδιωρθεμένη τά σανδάλια κατά την παρατήρησιν του, ήρξατο γαυριών να έπικρίνη μετ' αυστηρότητος τά λοιπά τῆς είκόνας μέρη, και τοι ούδ' έλκχίστην τῆς ζωγραφικής γνώσιν έχων. Άγανικτήσας δέ ό Άτελλής δια την τοιαύτην προπέτειαν Άσανδαλοποιέ, είπεν, ούκ έπιτρέπεται γνωμοδοτείν ή περι Σανδάλων» όπερ ό Ρολλίνοσ μετέφερεν εύστόχως δια τών έξῆς Γαλλικῶν στίχων

Savetier
Faiston métier,
Et garde toi surtout d'élever la censonre
ah dessus de la chaussure.

Πρώτοι οι Σιναι έν τῷ κατά τό έτος 1222 κατά τών Μογγόλων πολέμῳ μετεχειρίσθησαν τηλεβόλα πολιορκούντες την πόλιν Κάι-Φουγγ-φου. Άκολούθως μετεχειρίσθησαν αυτᾷ οι έν Ίσπανία Σαρακηνοί. Πρό του έτους 1310 μετεχειρίσθησαν αυτᾷ οι Γε-ουήνσιοι, ώς μαρτυρεί ό ίστοριογράφος Γ. Στέλλας. Κατά δέ τό έτος 1338 εποιήσαντο αυτῶν χρῆσιν οι Γάλλοι έν Pays Guillaume και έν έτει 1343 εποιήσαντο χρῆσιν αυτῶν και έν τῷ μάχη του Gregy. Οι δέ Τουρκοι και Ένετοί μετεχειρίσθησαν αυτᾷ έν έτει 1384. Μετά ταύτα τά μετεχειρίσθησαν οι Πολωνοί και κατά τό έτος 1482 οι Ρώσοι έν τῷ πολιορκία τῆς έν Λιβονία Φελλίγκης επί τέλους οι Σουηδοί έν έτει 1495.

Τῶν κατά την ΙΕ' έκατονταετηρίδα έν χρήσει τηλεβόλων έφερον έκαστον ιδίαν όνομασίαν, ήτις ύπήρχε γεγραμμένη έπ' αυτου τουτου του τηλεβόλου ένίοτε μάλιστα άνεγινώσκετο και λόγιόν τι ή στίχοι. Ούτως έν τῷ έν Βενετία όπλοστασίῳ σώζεται τηλεβόλον τῆς έποχῆς εκείνης έφ' ού εύρίσκειται ή έξῆς έπιγραφή.

Chi amata son la fera serpentina
che ogni fortezza spiano con ruina
1508 Opus thome D. Jr.

«Έτερον έφερε την έπιγραφήν «Il nome mio possente» και έτερον «non mi aspettare» και τρίτον «Non piu parole.» Κατά τό έτος 1831 εύρον έν Άλγερία μέγα τηλεβόλον την έξῆς έπιγραφην.

«Quand'io mi nutriro di polve e foco
Ogni terrena possa
Contro i vomiti miei cedere il loco»

Τά μέγιστα τών τηλεβόλων έσχον πρό πάντων οι Τουρκοι, ούτως έν τῷ πολιορκία τῆς Ρόδου έρριψαν λιθίνους σφαιρας 11 σπιθαμῶν την διάμετρον, ήτοι 0,780 γαλλικῷ πήχως την διάμετρον και βάρος 645 χιλιογράμμων και ότε κατά τό 1809 έτος εισέπλευ-

σεν εις τά Δαρδανέλλια ό Άγγλικός στόλος, έπεσον έφ' ενός τών άγγλικῶν πλοίων λιθίνος τις σφαίρα βάρους 770 γαλλικῶν λιτρῶν.

Θεία δίκη ή θεία απόδειξις. — Ούτως έκαλειτο κατά την βάρβαρον του μεταίωнос έποχήν ή μη πραγματοποιήσας φυσικῶν τινων ενεργειῶν, οίον του πυρός, τῆς λόγγης κτλ. κατ' άθῶων κατηγορουμένων. Καί πολλάκις δια του μέσου τουτου ύπειτηρίζοντο τά δίκαια τών πολιτῶν ένώπιον τῷ άρμοδιῶν δικαστηρίων!!! Ούτως αι έπιμοιχεία κατηγορηθείσαι Κονεγόνδα άδειφᾷ του αυτοκράτορος Έρρίκου και Έμμα ή τῆς Άγγλίας βασιλισσα ύπειστήριζαν άμφοτέρω την άθῶότητα αυτῶν περιπατισταται γυμνάσιους επί πεπυρακωμένου σιδήρου. Την δέ άθῶότητα τῆς επί τῷ αυτῷ έγκλήματι κατηγορηθείσης Γυθέργης συζύγου Λοταριου τῆς Λοραίνης ύπεστήριζεν ει τῶν ύπεραπιστῶν αυτῆς ύποβληθείς εις την ενεργειαν ζέουτος ύδατος. Ίωάννης ό Ίγνιος και ό Λιπράνδης ύπεστήριζαν την κατά τῶν άρχιεπισκόπων Φλωρεντίας και Μεδιολάων κατηγορίαν αυτῶν διελθόντες εβλαθείς έν μέσῳ δύο πυρῶν. Δια του αυτου μέσου ύπεστήριζε και Πέτρος ό Βαρθολομαίος (τι ή επί τῆς έποχῆς αυτου άννακαλυφθείσα έν Άντιοχεια λόγγη ήτο πράγματι ή του Λογγίνου. Δια του αυτου ώσαύτως μέσου επεβεβαιώθη πολλάκις ή γνησιότης διαφόρων άγιῶν λειψάνων και ίερῶν βιβλίων!

Κάρολος ό μέγας. — Τουτον οι χρονογράφοι καλοῦσιν Άγιον, διότι έδρυσσε τόσας μονάς, όσαι ειλιν αι του έτους ήμέραι.

Λέγουσιν ότι ό έν λόγῳ αυτοκράτωρ δέν έγνώριζε γράφειν. Ουδῶλος τουτου παραδόξον, καθότι κατά την βάρβαρον εκείνην έποχήν πλείστοι όσοι βασιλεις και μεγιστάνες ήσαν άγράμματοι. Ούτω Φριδερίκος ό Πυρρός (Barbarossa) ούκ έγνώριζε γράφειν ούδᾷ Φίλιππος ό Τολμηρός βασιλεύς τῆς Γαλλίας ούδ' Ίωάννης ό Λουξεμβούργου βασιλεύς τῆς Βοημίας και μέχρι του Γουσταύου Βάσα ούδεις τῶν βασιλέων τῆς Σουηδίας, έγνώριζε γράμμα! πολλοί δέ άρχοντες τῆς έποχῆς εκείνης έθεώρουν καύχημα ότι ήσαν άγράμματοι! και μέχρι μάλιστα τῆς ΙΑ' έκατονταετηρίδος εις πλείστα συμβόλαια άπαντάται ότι ό δεινα δέν ύπογράφει μη γνωρίζων γράμματα καθό ευγενής. Οι δέ βασιλεις έσημειούν τό όνομα αυτῶν διά μονογράμματος, πολλάκις δέ και τουτου έγράφετο υπό γραμματέως.

Πρό όλίγων άκόμη έκατονταετηρί-

δων τοιαύτη σπάνις ἀνθρώπων γιγνωσκόντων γράμματα ὑπῆρχεν ἐν Ἀγγλίᾳ ὥστε ἵνα μὴ ἐκλείψωσι, φαίνεται, ὁλοσχερῶς, ἀπῆλαττον τῆς ποιῆς τοῦ θανάτου πάντα κακοῦργον εἶδὲτα ἀναγινώσκειν!!!

Ἡ σημαία τοῦ Μωάμεθ ὡς καὶ τινὰ φορέματα καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα αὐτοῦ φυλάσσονται ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ ἱερὰ λείψανα, ἐν ἰδιαιτέρᾳ τιμῇ αἰθούσῃ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων. Ἡ σημαία δὲ αὕτη καλεῖται τουρκιστὶ *Οὐκάβ Σαιτζάκ Σερῖφ* καὶ κατ' ἔτος κατὰ τὴν 15 τοῦ Ῥαμαζαίου ἐκτίθεται μετὰ μεγίστης παρατάξεως καὶ ἱεροτελεστῆς πρὸς προσκύνησιν τῶν Ὀθωμανῶν μεγιστάνων. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ἀφαιροῦνται πρότερον τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν 40 Σηρικὰ ὑφάσματα εἶτα πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἀσπάζονται κατὰ βελιολογικὴν τάξιν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῆς τελετῆς ταύτης ἀρμόδιος ὑπάλληλος ὁ καὶ ἀρχιπλοκάμος ἀπομάττει μεθ' ἑκαστον ἀσπασμὸν αὐτὴν διὰ λεπτοῦ χειρομάκτρον, ὃ ἅμα προσφέρει τῷ ἀσπασμένῳ, ὅστις δεχόμενος εὐλαβῶς αὐτὸ φυλάττει ὡς κειμήλιον. Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀσπασμῶν πλύνουσιν ἐντὸς ἀργυροῦ ἀγγείου ἅπαν τὸ ἀσπασθὲν μέρος, τὸ δὲ πρὸς πλῆσιν χρησιμεῦσαν ὕδωρ ἐναποθέτουσι εἰς ἐπὶ τούτῳ μικρὰ φιάλας, ἅς, ἀφοῦ καλῶς ἐπιτραφίσωσι, πέμπουσιν ὡς πολὺτιμον δῶρον πρὸς τοὺς ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνους τοῦ κράτους, τοὺς καὶ ἀδρῶς φιλοδοροῦντας τοὺς κομιστάς. Τὸ ἐν ταῖς εἰρημέναις φιάλαις ὕδωρ θεωρεῖται ὡς ἰσχυρὸν ἀλεξίκακον, δι' ὃ γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ἐν δειναῖς περιστάσεσι καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ῥαμα-

ζαίου, ὅτε, ἀναμυγνύοντες σταγόνας τινὰς μετ' ἄλλου ὕδατος, πίνουσιν αὐτὸ πρὶν ἢ καύσῳσι τῆς νηστείας.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ἐπὶ φωτοβολίας τῆς θαλάσσης.

Ἐν τῶν ὠραιότερων φαινομένων τῆς φύσεως εἶναι ἡ τῆς θαλάσσης φωτοβολίας ἥτις συνήθως καλεῖται φωσφόρησις (phos phorescenza). Τοῦτο τὸ ὠραῖον φαινόμενον δὲν προέρχεται μῆτε ἀπὸ ἠλεκτρισμὸν μῆτε ἀπὸ φωσφόρον, καθὼς νομίζει ὁ κοσμος συνήθως, ἀλλ' ἐξ ἀπειρίας μικροσκοπικῶν θαλασσίων ζωῶν, τὰ ὅποια τὴν ἡμέραν ἐκτεθέντα εἰς τὴν τοῦ ἡλίου ἐπιρροήν, ἀπορροφῶσι τὸ φῶς, καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸ σκότος δι' ἑλαφροῦ κτύπου τὸ ἐκπέμπουσι, καὶ κατὰ τὴν πλῆθὺν τῶν ἐνυπαρχόντων ζωῶν ἢ φωτοβολία τῆς θαλάσσης εἶναι ἰσχυροτέρα ἢ ἀσθενεσττέρα.

Ἐπειδὴ ταῦτα τὰ μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου διακρινόμενα ζῴδια ἐνυπάρχουσιν εἰς τὸ ὕδωρ τῶν λιμένων εἰς μεγαλειτέραν ποσότητα ἢ φέξει τῆς θαλάσσης εἶναι ἐντὸς τῶν λιμένων πολὺ ἰσχυροτέρα παρὰ εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν.

Εἰς τινὰ μέρη τῆς ὑψηλίου εἶναι ἢ φωτοβολησις τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε βλέπει τις τὸν χολυμβῶντα περιβεβλημένον μὲ φλόγας καὶ σπιθηροβολοῦντα.

Ἄστρονόμος διάσημος τῆς Ἰταλίας προμαντεύει ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς φωτοβολίας τῆς θαλάσσης μέλλουσαν τρικυμίαν καὶ τὸ ἐναντίον ἐὰν ἡ θάλασσα ἔλασσον φωτοβολῇ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΚΑΤΕ ΚΑΡΟΥΤΣΟΥ

ΜΕΛΟΥΜΦΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΝΤΟΝΗ

Ἄνθος κ' ἐγὼ νὰ στείλω στὴ χαρὰ σου
Ἐπιθυμοῦσα, φίλη εἰλικρινής,
Ποῦ νὰ ταιριάζῃ στὰ χουσαῖα μαλλιά σου,
Στὴν ὄψιν σου ποῦ μεράζει τῆς αὐγῆς.

Εὐῶδες, σὰν τὴν ἀκακὴ ψυχὴ σου,
Ζωηρὸ σὰν τὴν ὠραία σου τὴ φωνή,
Ἄνθος φανταστικὸ τοῦ Παραδείσου,
Ποῦ ἐμπρὸς σου ταπεινὸ νὰ μὴ φανῇ.

Ἄν ὅμως ἄνθος τέτοιον ἢ φαντασία,
Στοῦ γάμου σου τὴ μέρα τὴ φαιδρῇ,
Δὲ βραίσκη νὰ προσφέρῃ στὴ φίλια,
Δίξου βαθεράθε μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴ
Μύριαις εὐχαίς, μ' αὐτὴν τὴ στιχουργίαν
Πῶρχεται ἐγκαρδινὰ νὰ συγχαρῇ.

Εἰς Κε. ἀλληγίαν 15 Μαρτίου 1879.

ΜΙΧ. Ι. ΑΒΑΙΧΟΣ.

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ»** ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑῖΣ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.
Ἐν ΝΑΥΠΑΓΙῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς «Σφίγγος»

Ἐν ΙΘΑΚΗι παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑι παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.
Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σρήκα.
Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεῖ Παναγοπούλῳ.
Ἐν ΒΡΑΙΛΑι παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπαζογλή.